

บทที่ 4

ผลการศึกษา และการอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของพยานฝ่ายผู้เสียหายต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน: ศึกษา เฉพาะกรณีกองบังคับการตำรวจนครบาล 7” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือพยานฝ่ายผู้เสียหายที่เคยมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนของสถานีตำรวจสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 จำนวน 100 คน ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ตามลำดับดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 การสอบถามความคิดเห็นของพยานฝ่ายผู้เสียหายเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการสนับสนุนให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรตัวอย่าง

ผลการศึกษาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ผลการศึกษาปรากฏได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	59	59.0
หญิง	41	41.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0 และเป็นเพศหญิง จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0

ตารางที่ 4.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
21-30 ปี	41	41.0
41-50 ปี	21	21.0
31-40 ปี	19	19.0
50 ปีขึ้นไป	17	17.0
ต่ำกว่า 20 ปี	2	2.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมา มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 และจำนวนน้อยที่สุด อายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	52	52.0
มัธยมศึกษา	25	25.0
ปวช.	8	8.0
สูงกว่าปริญญาตรี	7	7.0
ประถมศึกษา	4	4.0
ปวส.	4	4.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมามัธยมศึกษา จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และจำนวนน้อยที่สุด คือ ระดับประถมศึกษาและระดับ ปวส. จำนวน 4 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	55	55.0
สมรส / อยู่ร่วมกัน	36	36.0
หม้าย	5	5.0
หย่าร้าง / แยกกันอยู่	3	3.0
อื่นๆ	1	1.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ สถานภาพโสด จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 รองลงมาสถานภาพสมรส / อยู่ร่วมกัน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36.0 และจำนวนน้อยที่สุด คือ อื่น ๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5
จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตาม
รายได้ส่วนตัวเฉลี่ยต่อเดือน

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ 10,001-15,000 บาท	29	29.0
ตั้งแต่ 15,001-20,000 บาท	23	23.0
ตั้งแต่ 20,001-25,000 บาท	23	23.0
ตั้งแต่ 5,001-10,000 บาท	16	16.0
น้อยกว่า 5,000 บาท	5	5.0
ตั้งแต่ 25,001 บาทขึ้นไป	4	4.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 มีรายได้ตั้งแต่ 10,001-15,000 บาท รองลงมา มีรายได้ตั้งแต่ 15,001-20,000 บาท และตั้งแต่ 20,000-25,000 บาท จำนวน 23 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และจำนวนน้อยที่สุด มีรายได้ตั้งแต่ 25,001 บาทขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6
จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากร จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	47	47.0
อื่นๆ	14	14.0
ค้าขาย	14	14.0
ลูกจ้าง บริษัทเอกชน/ห้างร้าน/รัฐบาล	13	13.0
รับจ้างทั่วไป	7	7.0
ว่างงาน	5	5.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 ประกอบอาชีพรับราชการ รองลงมา จำนวน 14 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ประกอบอาชีพค้าขายและอื่น ๆ และจำนวนน้อยที่สุด ว่างาน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากรจำแนกตามความเห็น
ถึงความจำเป็นในการได้รับค่าตอบแทน
การเป็นพยานในชั้นสอบสวน

ความเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่จำเป็นต้องได้รับค่าตอบแทน	61	61.0
จำเป็นต้องมีค่าตอบแทน	39	39.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีความเห็นว่าไม่จำเป็นต้องได้รับค่าตอบแทนในการเป็นพยานในชั้นสอบสวน จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 และมีความเห็นว่าจำเป็นต้องได้รับค่าตอบแทนในการเป็นพยานในชั้นสอบสวน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0

**ส่วนที่ 2 การสอบถามความคิดเห็นของพยานฝ่ายผู้เสียหาย
เกี่ยวกับทัศนคติต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน**

ตารางที่ 4.8

ความเห็นต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน

(N = 100)

ทัศนคติต่อการเป็นพยาน ในชั้นสอบสวน	ระดับ							
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ท่านเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือในการเป็นพยานในชั้นสอบสวนแก่เจ้าหน้าที่	18.0 (18)	52.0 (52)	20.0 (20)	10.0 (10)	-	3.78	.860	มาก
2. การเป็นพยานถือว่าเป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริง	16.0 (16)	39.0 (39)	31.0 (31)	12.0 (12)	2.0 (2)	3.55	.968	ปานกลาง
3. ท่านรู้สึกเบื่อในขั้นตอนที่ยุ่งยาก และใช้เวลานานของการเป็นพยานในชั้นสอบสวน	23.0 (23)	29.0 (29)	29.0 (29)	17.0 (17)	2.0 (2)	3.54	1.086	ปานกลาง
4. การเป็นพยานบุคคลฝ่ายผู้เสียหายในชั้นสอบสวนเป็นการช่วยเหลือผู้เสียหาย	12.0 (12)	39.0 (39)	37.0 (37)	10.0 (10)	2.0 (2)	3.47	.904	ปานกลาง
5. ท่านรู้สึกว่าการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนเป็นการเสียเวลา	5.0 (5)	35.0 (35)	39.0 (39)	15.0 (15)	6.0 (6)	3.18	.957	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.50	.955	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 ได้ศึกษาทัศนคติต่อเป็นพยานในชั้นสอบสวน ปรากฏผลการศึกษาได้ดังนี้

- ความคิดเห็นเรื่องเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือในการเป็นพยาน ในชั้นสอบสวนแก่เจ้าหน้าที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เต็มใจ ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมา เต็มใจในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 20.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือในการเป็นพยานในชั้นสอบสวนแก่เจ้าหน้าที่ ในระดับมาก
- ความคิดเห็นว่าการเป็นพยานถือว่าการพิสูจน์ข้อเท็จจริง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 31.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่าการเป็นพยานถือว่าการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่พบว่าประชากรส่วนใหญ่เป็น
- ความคิดเห็นเรื่องรู้สึกเบื่อในชั้นตอนที่ยุ่งยาก และใช้เวลานานของการเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมากและปานกลางเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 29.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ความคิดเห็นเรื่องการเป็นพยานบุคคลฝ่ายผู้เสียหายในชั้นสอบสวน เป็นการช่วยเหลือผู้เสียหาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ความคิดเห็นเรื่องรู้สึกว่าการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนเป็นการเสียเวลา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 35.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนเป็นการเสียเวลา ในระดับปานกลาง

จากการตอบแบบสอบถาม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.50 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการให้บริการสถานีตำรวจในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.9
ทัศนคติต่อการคุ้มครองพยาน

(N = 100)

ทัศนคติต่อการเป็นพยาน ในชั้นสอบสวน	ระดับ							
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ควรมีการคุ้มครองพยานอย่างแน่นหนา ในกรณีที่พยานอาจถูกข่มขู่จากกลุ่มผู้มีอิทธิพล	52.0 (52)	34.0 (34)	8.0 (8)	6.0 (6)	-	4.32	.863	มาก
2. ท่านรู้สึกไว้วางใจที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำหน้าที่คุ้มครองพยาน	17.0 (17)	36.0 (36)	34.0 (34)	10.0 (10)	3.0 (3)	3.54	.989	ปานกลาง
3. ท่านกลัวอิทธิพลของจำเลย หากต้องมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน	23.0 (23)	20.0 (20)	47.0 (47)	5.0 (5)	5.0 (5)	3.51	1.059	ปานกลาง
4. ท่านรู้สึกไม่ปลอดภัย หากต้องมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน	10.0 (10)	27.0 (27)	41.0 (41)	17.0 (17)	5.0 (5)	3.20	1.005	ปานกลาง
5. พนักงานสอบสวนให้ความมั่นใจในความปลอดภัยของพยาน	10.0 (10)	22.0 (22)	48.0 (48)	13.0 (13)	7.0 (7)	3.15	1.009	ปานกลาง
6. ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมีความเป็นกลางและไม่ถูกแทรกแซงโดยกลุ่มอิทธิพล	9.0 (9)	18.0 (18)	38.0 (38)	16.0 (16)	19.0 (19)	2.82	1.201	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.42	1.021	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.9 ได้ศึกษาทัศนคติต่อเป็นพยานในชั้นสอบสวน ปรากฏผลการศึกษาได้ดังนี้

- ความคิดเห็นเรื่องการคุ้มครองพยานอย่างแน่นหนา ในกรณีที่พยานอาจถูกข่มขู่ จากกลุ่มผู้มีอิทธิพล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 34.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก
- ความคิดเห็นเรื่องรู้สึกไว้วางใจที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำหน้าที่คุ้มครองพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 36.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 34.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ความคิดเห็นเรื่องรู้สึกกลัวอิทธิพลของจำเลย หากต้องมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ความคิดเห็นเรื่องรู้สึกไม่ปลอดภัย หากต้องมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง
- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนให้ความมั่นใจในความปลอดภัยของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับ มาก คิดเป็นร้อยละ 22.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง
- ความคิดเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีความเป็นกลางและไม่ถูกแทรกแซงโดยกลุ่มอิทธิพล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมา เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง

จากการตอบแบบสอบถาม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.42 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการคุ้มครองพยานในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.10

ทัศนคติต่อค่าตอบแทนในการเป็นพยานและ

ความสะดวกของพยาน

(N = 100)

ทัศนคติต่อค่าตอบแทนในการ เป็นพยานและความสะดวก ของพยาน	ระดับ							
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด	$\bar{X}$	S.D.	แปล ผล
1. การให้ปากคำในชั้น สอบสวน ควรคำนึงถึงวัน เวลาที่สะดวกของพยาน	18.0 (18)	52.0 (52)	26.0 (26)	4.0 (4)	-	3.84	.762	มาก
2. ควรให้ค่าพยานะเพิ่มเติม ตามความเหมาะสม นอกเหนือจากการให้ ค่าตอบแทน	14.0 (14)	39.0 (39)	33.0 (33)	10.0 (10)	4.0 (4)	3.43	.987	ปาน กลาง
3. ควรมีการให้ค่าตอบแทน แก่พยานในชั้นสอบสวน	11.0 (11)	37.0 (37)	32.0 (32)	15.0 (15)	5.0 (5)	3.29	1.018	ปาน กลาง
4. สถานที่ให้ปากคำควร ปรับเปลี่ยนได้ตามความ สะดวกของพยาน	10.0 (10)	39.0 (39)	30.0 (30)	12.0 (12)	9.0 (9)	3.20	1.073	ปาน กลาง
5. ค่าตอบแทนในการมาเป็น พยานมีส่วนตัดสินใจใน การมาเป็นพยานในชั้น สอบสวน	6.0 (6)	20.0 (20)	39.0 (39)	26.0 (26)	9.0 (9)	2.88	1.028	ปาน กลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.33	.974	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.10 ได้ศึกษาทัศนคติต่อค่าตอบแทนในการเป็นพยานและความสะดวกของพยาน ผลการศึกษาปรากฏได้ดังนี้

- ความคิดเห็นว่าการให้ปากคำในชั้นสอบสวน ควรคำนึงถึงวัน เวลาที่สะดวกของพยานพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 26.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าการให้ปากคำในชั้นสอบสวน ควรคำนึงถึงวัน เวลาที่สะดวกของพยานในระดับมาก

- ความคิดเห็นว่าควรให้คำพยานะเพิ่มเติมตามความเหมาะสมนอกเหนือจากการให้คำตอบแทน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรให้คำพยานะเพิ่มเติมตามความเหมาะสมนอกเหนือจากการให้คำตอบแทนในระดับปานกลาง

- ความคิดเห็นว่าสถานที่ให้ปากคำควรปรับเปลี่ยนได้ตามความสะดวกของพยานพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 30.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสถานที่ให้ปากคำควรปรับเปลี่ยนได้ตามความสะดวกของพยานในระดับปานกลาง

- ความคิดเห็นว่าคำตอบแทนในการมาเป็นพยานมีส่วนตัดสินใจในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 26.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าคำตอบแทนในการมาเป็นพยานมีส่วนตัดสินใจในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนในระดับปานกลาง

จากการตอบแบบสอบถาม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.33 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ศนะต่อคำตอบแทนในการเป็นพยานและความสะดวกของพยานในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.11

ทัศนคติต่อการบริการของพนักงานสอบสวน

(N = 100)

ทัศนคติต่อการเป็นพยาน ในชั้นสอบสวน	ระดับ							
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. พนักงานสอบสวนควรปฏิบัติต่อพยานอย่างสุภาพ และให้เกียรติ	43.0 (43)	41.0 (41)	12.0 (12)	3.0 (3)	1.0 (1)	4.22	.848	มาก
2. พนักงานสอบสวนปฏิบัติต่อท่านโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์	8.0 (8)	22.0 (22)	49.0 (49)	17.0 (17)	4.0 (4)	3.13	1.073	ปานกลาง
3. พนักงานสอบสวนมักข่มขู่และพูดจาไม่สุภาพต่อพยาน	13.0 (13)	16.0 (16)	39.0 (39)	21.0 (21)	11.0 (11)	2.99	1.159	ปานกลาง
4. พนักงานสอบสวนละเมิดต่อสิทธิ เสรีภาพของท่าน	8.0 (8)	21.0 (21)	38.0 (38)	25.0 (25)	8.0 (8)	2.96	1.053	ปานกลาง
5. พนักงานสอบสวนให้บริการด้วยความเป็นมิตร	5.0 (5)	25.0 (25)	37.0 (37)	24.0 (24)	9.0 (9)	2.93	1.027	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม						3.24	1.032	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 ได้ศึกษาทัศนคติต่อการบริการของพนักงานสอบสวน ผลการศึกษาปรากฏได้ดังนี้

- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนควรปฏิบัติต่อพยานอย่างสุภาพ และให้เกียรติพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมาเห็นด้วยใน

ระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพนักงานสอบสวนควรปฏิบัติต่อพยานอย่างสุภาพ และให้เกียรติในระดับมาก

- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนปฏิบัติต่อพยานโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 22.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพนักงานสอบสวนปฏิบัติต่อพยาน โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ในระดับปานกลาง

- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนมักข่มขู่ และพูดจาไม่สุภาพต่อพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 21.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพนักงานสอบสวนมักข่มขู่ และพูดจาไม่สุภาพต่อพยาน ในระดับปานกลาง

- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนละเมิดต่อสิทธิ เสรีภาพของพยาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 25.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพนักงานสอบสวนละเมิดต่อสิทธิ เสรีภาพของพยาน ในระดับปานกลาง

- ความคิดเห็นว่าพนักงานสอบสวนให้บริการด้วยความเป็นมิตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นด้วยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาเห็นด้วยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 25.0 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าพนักงานสอบสวนให้บริการด้วยความเป็นมิตรในระดับปานกลาง

จากการตอบแบบสอบถามเรื่องทัศนคติต่อการบริการของพนักงานสอบสวน ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ในการสนับสนุนให้พยาน ฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน

ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน
สามารถสรุปหัวข้อดังนี้

ตารางที่ 4.12

ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการทำให้ท่านตัดสินใจมาเป็น
พยานในชั้นสอบสวน

ปัจจัยที่สำคัญ	จำนวน	ร้อยละ
เป็นจิตสำนึกที่จะต้องไปเป็นพยาน เนื่องจากเป็น การช่วยเหลือสังคม	18	18.0
ให้ความเป็นธรรมและเท่าเทียม	14	14.0
ค่าตอบแทนในการเสียเวลาและการเดินทาง	5	5.0
การดูแลคุ้มครองพยาน	3	3.0
ระยะเวลาในการสอบสวน	2	2.0
ทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษ	2	2.0
การเคารพให้เกียรติพยาน	1	1.0
ความเกี่ยวข้องกับคดี	1	1.0
ไม่แสดงความเห็น	54	54.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.12 เป็นการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับปัจจัยที่มี
ส่วนสำคัญตัดสินใจมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นจิตสำนึกที่จะต้องไป
เป็นพยาน เนื่องจากการช่วยเหลือสังคม จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 รองลงมาเห็นว่า
การให้ความเป็นธรรมและเท่าเทียมแก่พยาน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13

ข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงระบบการเป็นพยานในชั้นสอบสวน

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
การดูแลคุ้มครองพยานให้มีความปลอดภัย	14	14.0
ให้ค่าตอบแทน/พยานะ	10	10.0
ควรนัดหมายในวันที่พยานสะดวกที่สุด	5	5.0
ควรให้ความเป็นกันเองและ สุภาพกับพยาน	4	4.0
ไม่ควรเปิดเผยหน้าตาและปกปิดความลับของพยาน	4	4.0
ควรให้เจ้าหน้าที่เดินทางไปหาพยาน	2	2.0
การดูแลความสะอาดให้แก่พยาน เช่น ไปรับ-ส่ง เลี้ยงข้าว	1	1.0
การให้ความรู้แก่พยาน เพื่อทำความเข้าใจกับระบบพยาน	1	1.0
ควรให้มีทนายความร่วมในการสอบสวน	1	1.0
ควรมีหน่วยงานคุ้มครองพยานโดยเฉพาะ	1	1.0
ไม่ให้กลุ่มอิทธิพลมาบีบบังคับ	1	1.0
ควรทำด้วยความรวดเร็ว	1	1.0
การสร้างความไว้วางใจ	1	1.0
ไม่แสดงความเห็น	54	54.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.13 เป็นการสอบถามความคิดเห็นในเรื่องข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงระบบการเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าควรให้การดูแลคุ้มครองพยานให้มีความปลอดภัย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14 รองลงมาเห็นว่าควรให้ค่าตอบแทน/พยานะ แก่พยาน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ

การอภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง “ทัศนะของพยานฝ่ายผู้เสียหายต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน: ศึกษา เฉพาะกรณีกองบังคับการตำรวจนครบาล 7” การอภิปรายผลการศึกษสามารถแบ่งได้เป็น 2 หัวข้อ ได้ดังนี้

1. ทัศนะของพยานฝ่ายผู้เสียหายต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน
2. แนวทางในการสนับสนุนให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนมากขึ้น

1. ทัศนะของพยานฝ่ายผู้เสียหายต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน

จากการศึกษาจะพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มประชากรต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1. ความเห็นต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน

จากการศึกษาถึงความเต็มใจในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เต็มใจที่จะให้ความร่วมมือในการเป็นพยานในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 52.0 อาจเนื่องมาจากความเห็นที่ว่า การเป็นพยานถือเป็นการช่วยเหลือผู้เสียหาย ซึ่งกลุ่มประชากรส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของณรงค์ศักดิ์ ยศแก้วอุด (2551) ที่ทำการศึกษาเรื่อง “ความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญา ของพนักงานสอบสวนอำเภอบ้านฉาง จังหวัดลำพูน” พบว่า ระดับความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนในด้านต่าง ๆ นั้นยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้เพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังเห็นว่า การให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ไม่ใช่เรื่องของตนเองที่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว หรือถ้าไปยุ่งเกี่ยว อาจเกิดผลกระทบกับตัวเองได้ และอเนก สิงหา (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในสังกัดตำรวจภูธรตำรวจจะเชิงเทรา” พบว่า ด้านความร่วมมือจากประชาชนมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา คือ ประชาชนไม่ยอมมาเป็นพยานในคดีที่ตนเองมีส่วนเกี่ยวข้อง และจากการศึกษาของศักดิ์ชัย มูลชอบ (2545) เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนในสถานีตำรวจ สังกัดตำรวจภูธรจังหวัดจันทบุรี และตำรวจภูธรจังหวัดตราด” ก็ยังพบว่า ปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนประการหนึ่ง คือ การที่ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือในการเป็นพยานคดีต่าง ๆ แต่ในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นด้วยว่า การเป็นพยานบุคคลฝ่ายผู้เสียหายในชั้นสอบสวน เป็นการช่วยเหลือผู้เสียหาย ในระดับมาก ร้อยละ 39.0 ซึ่งประเมินได้ว่า

ประชาชนส่วนใหญ่ ยังคงเห็นอกเห็นใจผู้เสียหาย และเต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือในการเป็นพยาน หากแต่ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นพยานฝ่ายผู้เสียหาย ดังเช่นผลการศึกษาความเห็นในเรื่องการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนเป็นการเสียเวลา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในระดับปานกลาง และเห็นด้วยว่ารู้สึกเบื่อในขั้นตอนที่ยุ่งยากและใช้เวลานานของการเป็นพยานในชั้นสอบสวนในระดับมากและปานกลางเท่ากัน ซึ่งถ้าพิจารณาในระดับรองลงมาจะเห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าขั้นตอนที่ยุ่งยากส่งผลให้พยานรู้สึกเบื่อหน่ายและอาจลังเลที่จะมาเป็นพยานได้

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ได้ผลการศึกษาที่จะชี้เฉพาะให้เห็นว่า พยานฝ่ายผู้เสียหายเต็มใจในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากต่อการดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทั้งในคดีแพ่งหรือคดีอาญา โดยทั่วไปจะมีคู่ความ 2 ฝ่าย คือ โจทก์และจำเลย ยกเว้นในคดีแพ่งบางชนิดที่มีคู่ความฝ่ายเดียวที่เรียกว่าคดีไม่มีข้อพิพาท ซึ่งทั้งโจทก์และจำเลยต่างก็จะกล่าวอ้างถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ มาในคำฟ้องหรือคำให้การเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาและข้อกล่าวแก้ของตน ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เหล่านี้มีทั้งที่ตรงกัน และในบางประเด็นก็ขัดแย้งกัน คู่ความแต่ละฝ่ายจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่ตนกล่าวอ้างให้ศาลเชื่อ โดยการนำพยานหลักฐานต่าง ๆ มาแสดงยืนยัน เพื่อศาลจะได้ใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาคดีและชี้ขาดได้ว่าฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิด

สำหรับประเทศไทยที่ใช้วิธีพิจารณาคดีในระบบกล่าวหา นั่น ศาลจะวางตัวเฉย (Passive) นั่งฟังการสืบพยานของฝ่ายโจทก์และจำเลย ศาลจะไม่ทำหน้าที่ค้นหาความจริงจากพยานเหมือนกับระบบไต่สวน โดยปล่อยให้เป็นที่ของคู่ความทั้งสองฝ่าย จะต้องนำพยานหลักฐานต่าง ๆ เข้าสืบหักล้างซึ่งกันและกันตามกฎหมายของการสืบพยานดังที่กำหนดไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาคดี หรือกฎหมายลักษณะพยาน ดังนั้น หากฝ่ายใดมีพยานหลักฐานที่ดีกว่า น่าเชื่อถือได้กว่า ฝ่ายนั้นก็ชนะคดี ศาลจะได้ใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาคดีและชี้ขาดได้ว่าฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิด พยานประเภทต่าง ๆ จึงมีความสำคัญอย่างมากต่อระบบการพิจารณาคดีของไทย โดยเฉพาะประจักษ์พยาน ซึ่งก็คือพยานบุคคลที่รับรู้ ได้เห็น หรือได้ยินเหตุการณ์ด้วยตนเอง หรือเรียกว่าพยานรู้เห็นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในประเด็นนั้นโดยตรง ซึ่งตามความคิดเห็นของกลุ่มประชากร ส่วนใหญ่ก็จะเห็นด้วยว่าการเป็นพยานถือว่าการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในระดับมาก

2. การคุ้มครองพยาน

จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างเรื่อง ความเกรงกลัวต่ออิทธิพลของจำเลย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า รู้สึกกลัวอิทธิพลของจำเลยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 47.0 ประกอบกับคำถามว่ารู้สึกไม่ปลอดภัยหากต้องมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนใหญ่ ร้อยละ 41.0 เห็นด้วยในระดับปานกลาง แต่ก็ยังมีกลุ่มประชากรในลำดับรองลงมา ที่เห็นด้วยในระดับมาก รวมถึงความเห็นเรื่อง การทำงานที่เป็นกลางของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และไม่ถูกแทรกแซงโดยกลุ่มอิทธิพล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับปานกลาง ร้อยละ 38.0 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของณรงค์ศักดิ์ ยศแก้วอุด (2551) เรื่อง “ความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญา ของพนักงานสอบสวนอำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน” พบว่า ปัญหาความร่วมมือของประชาชนที่พบในระหว่างการสอบสวนหรือการดำเนินการคดีอาญา คือ ประชาชนที่เป็นพยานไม่ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง เพราะกลัวผลกระทบต่อนตนเอง กลัวเจ้าหน้าที่ตำรวจให้บริการด้วยความไม่เป็นธรรมและไม่โปร่งใส

ในการศึกษาของบุญน้อย ถิ่นชนอน (2543) เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในกองบังคับการตำรวจนครบาล 8” พบว่า ปัจจัยภายนอกหน่วยงานของพนักงานสอบสวนในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 8 กับอิทธิพลของฝ่ายผู้ต้องหา มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอบสวน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมถึงการศึกษาของไพรัตน์ รอดทอง (2547) ซึ่งศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม สมุทรสาคร และ สุพรรณบุรี” พบว่า ความร่วมมือจากประชาชน การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และอิทธิพลของผู้ต้องหา มีผลต่อประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ซึ่งจากการศึกษาของบุคคลต่าง ๆ รวมถึงการศึกษาค้นคว้า สะท้อนให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจนว่า ประชาชนทั่วไปเกรงกลัวต่ออิทธิพลของผู้ต้องหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานฝ่ายผู้เสียหาย ที่ส่วนใหญ่มักต้องให้การที่ส่งผลเสียต่อผู้ต้องหา จึงเป็นการเสี่ยงต่อการถูกคุกคาม แต่หากพนักงานสอบสวน ให้ความมั่นใจในความปลอดภัยแก่พยาน จะเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้พยานฝ่ายผู้เสียหาย ยินยอมและเต็มใจในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนเพิ่มขึ้น

ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ชื่อเสียง ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดของพยาน ทั้งก่อน ขณะและหลังมาเป็นพยานก็ตาม ดังนั้น การข่มขู่ การคุกคาม การประทุษร้าย หรือการขัดขวางด้วยวิธีการใด ๆ ถือเป็นความผิดในทางอาญา ซึ่งในการศึกษาค้นคว้า กลุ่มประชากรได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานว่า ในกรณีพยานอาจถูกข่มขู่จากกลุ่มผู้มีอิทธิพล ควรมีการคุ้มครองพยานอย่างแน่นหนา ส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากที่สุด ร้อยละ 52.0 ผลการศึกษาดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่าแม้พยานฝ่ายผู้เสียหายจะเต็มใจและให้ความร่วมมือกับพนักงานสอบสวนในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน แต่การได้รับความคุ้มครองก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สร้างความมั่นใจให้แก่พยานว่าจะไม่ถูกข่มขู่หรือคุกคามจากผู้มีอิทธิพล นอกจากนี้ส่วนใหญ่ยังไว้วางใจที่จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำหน้าที่คุ้มครองพยานในระดับมาก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ส่วนใหญ่พยานของ

ฝ่ายผู้เสียหาย มีความเห็นว่า พนักงานสอบสวนให้ความมั่นใจในความปลอดภัยของพยานและมีความเป็นกลาง ไม่ถูกแทรกแซงโดยกลุ่มอิทธิพลในระดับปานกลาง ดังนั้น พนักงานสอบสวนควรสร้างการยอมรับในการทำงานที่เป็นกลาง เพื่อเป็นหลักประกันว่าพยานจะได้รับความเป็นปลอดภัยจากการมาเป็นพยานให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของชอทิพย์ สุขเนาวรัตน์ (2549) เรื่อง “การคุ้มครองพยาน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546” พบว่า ประเด็นด้านการคุ้มครองพยานเป็นการให้ความปลอดภัยแก่พยานและพยานควรได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานในการคุ้มครองเพื่อความมั่นคงในชีวิต ทรัพย์สิน และร่างกาย

3. ค่าตอบแทนในการเป็นพยานและความสะดวกของพยาน

ในเรื่องค่าตอบแทนในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ค่าตอบแทนในการมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน มีส่วนช่วยให้พยานฝ่ายผู้เสียหายตัดสินใจมาเป็นพยานในระดับปานกลาง ร้อยละ 39.0 แสดงให้เห็นว่า ค่าตอบแทนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการตัดสินใจพยานในการมาเป็นพยาน แต่ส่วนใหญ่ก็ยังเห็นว่าควรมีการให้ค่าตอบแทนแก่พยาน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยเสริมอื่น ๆ ที่ทำให้พยานฝ่ายผู้เสียหายเต็มใจมาเป็นพยาน ซึ่งปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การนัดให้พยานมาให้ปากคำในชั้นสอบสวนควรคำนึงถึงวัน เวลาที่สะดวกของพยาน ซึ่งกลุ่มประชากรเห็นด้วยในระดับมาก ร้อยละ 52.0 และยังเห็นว่าควรให้ค่าพาหนะเพิ่มเติมตามความเหมาะสมหรือนัดสถานที่ให้ปากคำที่สะดวกต่อพยานในระดับมาก ดังจะเห็นว่า พยานฝ่ายผู้เสียหายส่วนใหญ่เต็มใจที่จะให้ความร่วมมือกับพนักงานสอบสวน แต่ปัจจัยที่สนับสนุนให้มาเป็นพยานในชั้นสอบสวนคือ ควรคำนึงถึงความสะดวกของพยานในเรื่องต่าง ๆ ด้วย ได้แก่ วัน เวลา และความสะดวกในการเดินทางมาเป็นพยาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ณรงค์ศักดิ์ ยศแก้วอุด (2551) เรื่อง “ความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญา ของพนักงานสอบสวนอำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน” ที่พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวน ได้แก่ การไม่ได้รับความสะดวกและรวดเร็วจากตำรวจ

4. การบริการของพนักงานสอบสวน

ปัจจัยสำคัญอีกประการที่ทำให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาให้ปากคำในชั้นสอบสวน คือ การปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อพยาน ซึ่งควรปฏิบัติด้วยความสุภาพและให้เกียรติ ดังจะเห็นได้จากที่กลุ่มประชากรส่วนใหญ่เห็นด้วยในระดับมากที่สุด คือ ร้อยละ 43.0 และยังได้แสดงความคิดเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมักข่มขู่ และพูดจาไม่สุภาพต่อพยานในระดับปานกลาง ร้อยละ 39.0 แม้ว่าจะอยู่ในระดับปานกลาง หากก็ไม่ควรมองข้าม เพราะความคิดเห็นนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า ยังมีการข่มขู่และพูดจาไม่สุภาพต่อพยาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของณรงค์ศักดิ์ ยศแก้วอุด (2551) เรื่อง “ความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญา ของพนักงานสอบสวนอำเภอ

บ้านธิ จังหวัดลำพูน” พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการความร่วมมือของประชาชนต่อการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวน ได้แก่ ประชาชนส่วนใหญ่ยังมองภาพลักษณ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีความยุติธรรม เป็นธรรม ใช้อำนาจข่มเหงประชาชน

ดังนั้น พนักงานสอบสวนจึงควรตระหนักถึงวิธีการปฏิบัติต่อพยาน เพื่อเป็นการสร้างแรงสนับสนุนให้พยานมาให้ปากคำในชั้นสอบสวนด้วยความเต็มใจ รวมถึงความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อพยานโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และการละเมิดต่อสิทธิ เสรีภาพของพยาน ซึ่งส่วนใหญ่ได้แสดงความเห็นด้วยในระดับปานกลางเท่านั้น หากแต่ตามสิทธิของพยานบุคคลแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องไม่ล่วงละเมิดสิทธิ เสรีภาพและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของพยาน และควรสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อพยานฝ่ายผู้เสียหาย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงในการสอบสวนคดีต่อไป

2. แนวทางในการสนับสนุนให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนมากขึ้น

ในการศึกษาถึงปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการทำให้พยานฝ่ายผู้เสียหายตัดสินใจมาเป็นพยานในชั้นสอบสวน พบว่ากลุ่มประชากรส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นจิตสำนึกของประชาชนที่จะต้องมาเป็นพยาน รวมถึงการทำงานของพนักงานสอบสวนต้องให้ความเป็นธรรมและเท่าเทียมกันด้วย

จากการศึกษาโดยให้กลุ่มประชากรตอบแบบสอบถาม กลุ่มประชากรได้ให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงระบบการเป็นพยานในชั้นสอบสวน ซึ่งจะเป็นแนวทางในการสนับสนุนให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนมากขึ้นว่า ควรให้การดูแลคุ้มครองพยานให้มีความปลอดภัยมากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พยานฝ่ายผู้เสียหายยังคงห่วงถึงสวัสดิภาพของตนเอง แม้ว่าจะมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมก็ตาม นอกจากนี้ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 จะเห็นว่า การคุ้มครองพยานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ยังมีขั้นตอนที่ยุ่งยากและซับซ้อน รวมถึงมีข้อกำหนดที่เคร่งครัด นั่นคือพยานนั้นเป็นพยานหลักฐานสำคัญในคดี หรือพยานเป็นผู้ไม่มีหลักแหล่งแห่งที่มั่นคงหรือทางสืบสวนมีเหตุผลน่าเชื่อว่าถ้าจะปล่อยให้พยานอยู่ในที่เดิมแล้วจะเกิดอันตรายเสียก่อนที่พยานจะได้เบิกความ หรือฝ่ายผู้ต้องหาได้พยายามจัดการที่จะให้พยานหลบหนีไปเสียก่อน แต่ไม่รวมถึงพยานบุคคลทั่วไป ที่แม้ไม่ใช่หลักฐานสำคัญ แต่ก็อาจส่งผลกระทบต่อคดีได้จากข้อกำหนดนี้เองที่ทำให้การคุ้มครองพยานไม่สามารถกระทำได้ง่าย และไม่ครอบคลุมถึงพยานฝ่ายผู้เสียหายที่หวาดระแวงหรือเกรงกลัวต่อการข่มขู่ของผู้ต้องหา

นอกจากนี้ ค่าตอบแทนหรือค่าพาหนะก็ควรมีการปรับปรุงให้เป็นระบบและชัดเจน ซึ่งแม้จะมีการระบุไว้ในระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สาม

ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2547 โดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา 5, 15, 16, 17, 19 แห่งพ.ร.บ.คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ระบุว่า (1) ค่าตอบแทนแก่พยานที่มาให้ข้อเท็จจริง หรือเบิกความในคดีอาญา พยานที่มาให้ข้อเท็จจริงต่อพนักงานผู้สืบสวน,ผู้สอบสวน (เฉพาะพยานที่ระบุไว้ในสำนวนการสอบสวน) พยานที่มาให้ข้อเท็จจริงต่อผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา พยานที่มาเบิกความต่อศาล พยานในเขตจังหวัด ครั้งละ 200 บาท นอกเขตจังหวัดครั้งละ 500 บาท หากแต่ในทางปฏิบัติยังไม่มีการดำเนินการอย่างชัดเจนแล้วแต่สถานีตำรวจที่จะพิจารณาดำเนินการ และปัจจัยสนับสนุนอีกประการหนึ่งที่สำคัญ คือ การนัดหมายมาให้ปากคำในวันที่พยานสะดวกที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งที่พนักงานสอบสวนไม่ควรมองข้าม และให้ความสำคัญกับความสะดวกของพยานเท่าที่จะสามารถทำได้ และเชื่อว่า หากมีการพัฒนา ปรับปรุงในด้านต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะทำให้พยานฝ่ายผู้เสียหายมาเป็นพยานในชั้นสอบสวนมากขึ้น

จากการศึกษาเรื่อง ทักษะของพยานฝ่ายผู้เสียหายต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวน: ศึกษา เฉพาะกรณีกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ผู้ศึกษาพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อการเป็นพยานในชั้นสอบสวนอย่างน่าสนใจ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาแนวทางแก้ไขเกี่ยวกับการเป็นพยานในชั้นสอบสวนต่อไป